तस्मादेष एवान्तकः । स यो हैतमन्तकं मृत्युं संवत्सरं वेद न हास्यैष पुरा जरसो ऽहोरात्राभ्यामायुषो ऽन्तं गच्छति । सर्वं हैवायुरेति ॥२॥ ते देवा एतस्मादन्तकान्मृत्योः संवत्सरात्प्रजापतेर्बिभयां चक्रुर्यद्वै नो ऽयमहोरात्राभ्यामायुषो ऽन्तं न गच्छेदिति ॥३॥ त एतान्यज्ञक्रतूंस्तेनिरे ऽग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ चातुर्मास्यानि पशुबन्धं सौम्यमध्वरम् । त एतैर्यज्ञक्रतुभिर्यजमाना नामृतत्वमानशिरे ॥४॥ ते हाप्यग्निं चिक्यिरे । ते ऽपरिमिता एव परिश्रित उप दधुरपरिमिता यजुष्मतीरपरिमिता लोकंपृणा यथेदमप्येतर्ह्येक उपदधति । इति देवा अकुर्वन् । इति ते ह नैवामृतत्वमानशिरे ॥५॥ ते ऽर्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुरमृतत्वमवरुरुत्समानाः । तान्ह प्रजापतिरुवाच न वै मे सर्वाणि रूपाण्युप धत्थाति वैव रेचयथ न वाभ्यापयथ तस्मान्नामृता भवथेति ॥६॥ ते होचुस्तेभ्यो वै नस्त्वमेव तद्ब्रूहि यथा ते सर्वाणि रूपाण्युपदधामेति ॥७॥ स होवाच षष्टिं च त्रीणि च शतानि परिश्रित उप धत्त षष्टिं च त्रीणि च शतानि यजुष्मतीरधि षट्त्रिंशतमथ लोकंपृणा दश च सहस्राण्यष्टौ च शतान्युप धत्ताथ मे सर्वाणि रूपाण्युप धास्यथाथामृता भविष्यथेति । ते ह तथा देवा उप दधुः । ततो देवा अमृता आसुः ॥८॥ स मृत्युर्देवानब्रवीदित्थमेव सर्वे मनुष्या अमृता भविष्यन्त्यथ को मह्यं भागो भविष्यतीति । ते होचुर्नातो ऽपरः कश्चन सह शरीरेणामृतो ऽसद्यदैव त्वमेतं भागं हरासा अथ व्यावृत्य शरीरेणामृतो ऽसद्यो ऽमृतो ऽसद्विद्यया वा कर्मणा वेति । यद्वै तदब्रुवन्विद्यया वा कर्मणा वेत्येषा